

Carta del Prelat (gener 2010)

El naixement del Senyor dóna pas amb el nou any a un repte: "Mostrar Crist als altres, ser altaveu dels ensenyaments de l'Església", diu el prelat en la seva primera carta del 2010.

Estimadíssims, que Jesús em guardi les filles i els fills!

Els dies passats, l'Església ens ha convidat a recórrer una i altra vegada el camí de Betlem, per adorar i donar gràcies a Jesucrist. Tot ha girat al voltant d'Ell, en aquesta primera setmana del temps de Nadal. Els altres personatges de l'escena -la Verge i sant Josep, en primer lloc-, hi restaven en segon pla, perquè el Protagonista principal és Nostre Senyor, el Fill etern del Pare - Llum de Llum, Déu veritable de Déu veritable-, que s'ha fet veritable home per nosaltres i per la nostra salvació. Ara, en començar l'any nou, se'ns convida a fixar-nos en els altres personatges del Nadal, santa Maria, en primeríssim lloc, i, al costat de Ella, inseparable d'Ella, sant Josep.

Avui, solemnitat de santa Maria, Mare de Déu, ens omple l'ànima d'admiració i de goig adreçar a Nostra Senyora aquesta invocació, arrel de totes les gràcies amb què l'Omnipotent enriqueí, des de l'eternitat, qui havia triat com a Mare del seu Fill, segons la naturalesa humana. ***Per aquest títol, fou concebuda immaculada i és plena de gràcia, és sempre verge, pujà en cos i ànima al Cel, ha estat coronada com a Reina de la creació entera, per damunt dels àngels i dels sants. Més que Ella, només Déu*** [1]. Així ho ha volgut el Senyor, així ho ensenya l'Església, així ho creiem els cristians. ***No hi ha perill d'exagerar***, escriu sant Josepmaria Escrivà. ***Mai no aprofundirem prou en aquest misteri inefable; mai no podrem agrair prou a la Nostra Mare aquesta familiaritat que ens ha donat amb la Trinitat Beatíssima*** [2].

Avui és una ocasió magnífica per donar un nou impuls al nostre tracte filial amb la Mare de Déu i agrair-li el seu desvetllament matern per nosaltres. Maria mena sempre cap a Jesús, com els va passar a aquells personatges de l'Orient, els Reis Mags, a qui una estrella va acompanyar fins a Betlem per adorar el Messies que acabava de néixer. I on el van trobar? Sant Mateu ho diu amb enorme senzillesa: *Van entrar a la casa, veieren el nen amb Maria, la seva mare, es prostraren a terra i el van adorar. Després van obrir les seves arquetes i li oferiren presents: or, encens i mirra* [3]. Ens afanyem a ser més de Maria, per pertànyer enterament a Déu? Repetim amb sinceritat aquelles paraules que pronunciava el nostre Pare: ***Mare de Déu i Mare nostra!?***

La segona part del Nadal, que avui comencem, sense deixar de seguir centrada en Jesús, ens presenta les conseqüències de l'encarnació i naixement del Senyor. De diverses maneres, ens recorda que Déu ha pres la nostra naturalesa perquè tots els homes i dones arribin a ser fills i filles de Déu. Així es resumeix la nova que -segons l'anunci dels àngels als pastors- era *per a tot el poble* [4]; no només s'adreçava a la casa d'Israel, sinó a la humanitat sencera, a la qual Déu ha volgut convocar en l'Església, Cos místic de Crist. Ho havia anunciat el profeta, molts segles abans, quan va escriure: *Alça't radiant, Jerusalem, que arriba la teva llum: sobre teu clareja com l'alba la glòria del Senyor. Mentre les tenebres embolcallen la terra i negres nuvolades cobreixen les nacions, sobre teu resplendeix el Senyor, apareix la seva glòria. Els pobles s'acostaran a la teva llum, els reis vindran a la claror de la teva albada. Alça els ulls i mira al teu entorn: tots aquests s'han aplegat per venir cap a tu. Els teus fills arriben de lluny, les teves filles són dutes als braços. Ho veuràs i t'estremiràs de goig. El teu cor, meravellat, s'eixamplarà, quan aboquin damunt teu els tresors del mar i portin a casa teva les riqueses de les nacions. Et cobriran onades de camells, dromedaris de Madian i d'Efà; tots vindran de Saba portant or i encens i proclamant la grandesa del Senyor* [5].

Aquesta profecia es va complir «quan els tres Mags, cridats des d'un país llunyà, van ser guiats per una estrella per conèixer i adorar el Rei del cel i de la terra. La docilitat a aquesta estrella -explica sant Lleó el Gran- ens convida a imitar la seva obediència i fer-nos també, en la mesura de les nostres possibilitats, els servidors d'aquesta gràcia que crida tots els homes a Crist»[6].

L'Epifania ens parla de la festa de la Humanitat sencera, ja que palesa que tots els pobles i nacions han estat convocats a formar part del Poble de Déu; i, inseparablement, s'alça com una crida al sentit de responsabilitat dels cristians, amb qui el Senyor vol comptar per que portin fins a l'extrem de la terra la bona nova. Com explica el papa sant Lleó, «animats per aquest zel, heu d'aplicar-vos a ser útils els uns als altres, per tal de brillar com a fills de la llum (cf. Ef 5, 8) en el regne de Déu, al qual s'arriba per la fe recta i les bones obres» [7].

Ja han passat vint segles des que aquest misteri va ser revelat i realitzat en Crist, però encara no s'ha complert plenament [8], assenyala el Romà Pontífex. La missió de l'Església continua realitzant-se fins al final dels segles, perquè cada època històrica, cada país, cada nova generació, ha de ser guiada a Crist. L'escena de l'Epifania és perennement actual. Davant d'aquest panorama, Benet XVI es demana: **en quin sentit, avui, Crist és encara lumen gentium, llum dels pobles? En quin punt es troba -si es pot parlar així- aquest itinerari universal dels pobles cap a Ell? Està en una fase de progrés o de retrocés? I també: qui són avui els Mags? Com podem interpretar, pensant en el món actual, a aquests misteriosos personatges evangèlics?** [9].

La resposta a aquestes preguntes es troba en mans de cada cristià. Tot depèn de la gràcia de Déu, i, al mateix temps, tot depèn de la correspondència dels seguidors de Crist, que hem de continuar el solc traçat per Nostre Senyor i fet més profund per les successives generacions de fidels, des dels Apòstols i les dones de la primera hora fins als temps actuals. No us omple d'alegria considerar que el Senyor compta amb cada una i amb cada un de nosaltres, malgrat la nostra personal debilitat, per anunciar l'Evangeli d'un cap a l'altre de la terra?

En l'actualitat resulta prioritari impregnar amb la doctrina de Crist alguns àmbits particulars. Penso sobretot en les tasques dels governants, dels científics i investigadors, dels professionals de l'opinió pública, etc., Però tots els homes i dones tenen -tenim- necessitat d'escoltar la veu del Senyor i de seguir-la. Per això cal demanar a Déu -amb humilitat, amb insistència, amb confiança- que obri a la seva llum les intel·ligències i els cors. També avui molts i moltes han de poder dir: *Hem vist sortir la seva estrella i venim a adorar-lo* [10]. I ho manifestaran si els que creiem en Crist ens apropem a ells amb sincera amistat, amarada de caritat i comprensió, de simpatia també humana, avalada per l'oració i el sacrifici, i també amb agraïment pel bé que realitzen.

El que meravella en l'actitud dels Mags -comenta Benet XVI-, és **que es prosternaren en adoració davant un simple nen en braços de la mare, no en el marc d'un palau reial, sinó en la pobresa d'una cabana a Betlem (cf. Mt 2, 11). Com va ser possible? Què va convèncer els Mags que aquell nen era "el rei dels jueus" i el rei dels pobles? Certament els va persuadir el senyal de l'estrella, que havien vist "en sortir", i que s'havia aturat precisament sobre on hi havia el Nen (cf. Mt 2, 9). Però tampoc no n'hi hauria prou amb l'estrella, si els Mags no haguessin estat persones íntimament obertes a la veritat. A diferència del rei Herodes, obsessionat pels seus desitjos de poder i riquesa, els Mags es van posar en camí cap a la meta de la seva recerca, i quan la van trobar, encara que eren homes cultes, es van comportar com els pastors de Betlem: reconèixer el senyal i adorar el Nen, oferint els dons preciosos i simbòlics que havien portat** [11].

Insistim a considerar que *Nostre Senyor es dirigeix a tots els homes, perquè vinguin al seu encontre, perquè siguin sants. No crida solament els Reis Mags, que eren savis i poderosos; abans ja havia enviat als pastors de Betlem, no un estel, sinó un dels seus àngels (cf. Lc 2, 9).*

Però, pobres o rics, savis o no tant savis, han de fomentar en l'ànima la disposició humil que permet d'escoltar la veu de Déu [12].

Aquesta és la tasca del cristià que vol ser coherent amb la seva vocació: mostrar Crist als altres, ser altaveu -primer amb l'exemple, però també amb la paraula oportuna- dels ensenyaments de l'Església, especialment en els temes més debatuts en l'opinió pública: el respecte a la vida humana en totes les seves fases, el deure de procurar que les lleis civils fomentin i protegeixin la veritable naturalesa de la família establerta pel Creador, basada en el matrimoni indissoluble d'un home amb una dona, oberta a la vida, el dret a escollir per als fills un model educatiu que respongui a l'ideari espiritual i moral de cadascú, etc.

No penseu, però, que aquesta tasca està reservada als que treballen o es mouen directament en aquests ambients. Com us he esmentat recentment, prenent un pensament del nostre Pare, a sumar es comença per un, i després s'hi afegeix un altre, i un altre ... És eficacíssim l'apostolat personal de cada un en l'àmbit on habitualment es desenvolupa la seva existència ordinària. Per això, convé que ens aturem, en l'examen de consciència, sobre com hem sabut ajudar les ànimes perquè s'apropin a Déu: quina pregària, quins sacrificis, quantes hores de treball ben acabat hem ofert, quines converses hem mantingut -oralment, per escrit, aprofitant tots els mitjans al nostre abast- amb amics, parents, companys, coneguts. I parlem d'aquesta santa preocupació en la direcció espiritual personal, perquè ens ajudin i impulsin en l'apostolat, que és deure de tot cristià.

Pocs dies després de l'Epifania celebrem la festa del Baptisme del Senyor. Si la manifestació del Messies als Mags prenunciava el designi salvífic universal de Déu, en el Baptisme del Jordà aquest designi comença ja a complir-se. Com expliquen els Pares de l'Església, «el Salvador, amb el misteri del seu baptisme, va consagrar les aigües de totes les fonts» [13]. A partir d'aquest moment, convertida en instrument i signe de santificació, l'aigua baptismal, amb l'eficàcia que li confereix la invocació de la Santíssima Trinitat, té en si la virtut de perdonar tots els pecats.

L'Epifania és un misteri que guarda moltes facetes. La litúrgia recorda la manifestació de Crist no només als Mags o durant el seu Baptisme en el Jordà, sinó també a Canà de Galilea, quan converteix l'aigua en vi. Aquest any, en l'evangeli del segon diumenge del Temps ordinari, es destaca la figura de la Mare de Jesús [14]. Amb la seva intercessió en favor dels homes, Maria "obliga" en certa manera Jesús a avançar "l'hora" de la seva manifestació messiànica, afavorint així la fe dels primers deixebles. Anem a Ella perquè desperti també la nostra fe, davant els desafiaments apostòlics -meravellosos desafiaments!- on els cristians estem ficats.

Escoltem la recomanació del nostre Pare: ***Si la nostra fe és dèbil, acudim a Maria. Pel miracle de les noces de Canà, que Crist va fer atenent el prec de la seva Mare, els seus deixebles cregueren en Ell (Jo 2, 11). La nostra Mare intercedeix sempre davant el Fill perquè ens atengui i se'ns mostri, de tal manera que puguem confessar: Tu ets el Fill de Déu.***

-Dóna'm, oh Jesús, aquesta fe, que de debò desitjo! Mare meva i Senyora meva, Maria Santíssima, fes que jo cregui! [15].

D'aquí a pocs dies, serà un nou aniversari del naixement de sant Josepmaria. Parlant a la manera humana, és lògic que tractem d'oferir algun obsequi, i què millor "regal" que el desig de fer créixer el nostre afany apostòlic, amb obres concretes que manifestin aquest zel per la salvació de les ànimes, que Jesucrist ha encès en el nostre cor? Després, ja a mitjans el mes de gener, el tradicional octavari de pregària per la unitat dels cristians ens brindarà una nova ocasió per demanar al Paràclit que els esforços ecumènics del sant pare Benet XVI -i, amb ell, de tots els cristians- obtinguin el fruit desitjat.

Gràcies a Déu, l'incident que va patir el Papa la nit de Nadal no ha tingut conseqüències. En una visió de fe, hem de considerar com una crida de la Providència, perquè la nostra pregària pel Romà Pontífex sigui més constant i més intensa.

Les meves intencions segueixen sent molt nombroses. Anem tots a una en aquest any que comença, amb unitat de pregària i d'intencions, perquè el Senyor, per la intercessió de la seva Santíssima Mare, ens concedeixi tot allò que li demanem.

Dies enrere, per diversos motius, he pogut acostar-me a Suïssa. Com sempre, he viatjat amb totes i amb tots. Vaig tenir l'oportunitat de pregar a Einsiedeln, lloc marià que va visitar moltes vegades sant Josepmaria i també l'estimadíssim mons. Àlvaro. Als peus de la Mare de Déu vaig posar fortament la vostra vida, perquè vulguem i sapiguem transformar-la en Opus Dei, oferta a Déu amb una sinceritat continuada.

Amb tot afecte, us beneeix

el vostre Pare

+ Xavier

Roma, 1 de gener de 2010.

[1] Sant Josepmaria Escrivà, *Amics de Déu*, n. 276 .

[2] *Ibid.*

[3] *Mt* 2, 11.

[4] *Lc* 2, 10.

[5] *Is* 60, 1-6.

[6] Sant Lleó el Gran, *Homilies sobre l'Epifania* 3, 5 (PL 54, 244).

[7] *Ibid.*

[8] Benet XVI, Homilia en la solemnitat de l'Epifania, 6-I-2007.

[9] *Ibid.*

[10] *Mt* 2, 2.

[11] Benet XVI, Homilia en la solemnitat de l'Epifania, 6-I-2007.

[12] Sant Josepmaria Escrivà, *És Crist que passa*, n. 33.

[13] Sant Màxim de Torí, *Homilia* 13 A, 3 (CCL 23, 46).

[14] Cf. Missal Romà, Diumenge II del temps ordinari (C), Evangeli (*Jn* 2, 1-11).

[15] Sant Josepmaria Escrivà, *Sant Rosari*, Comentari al segon misteri de llum.